---- Ето отрепка — що съ отмера, па и отм ..... на ми знаеш; касаеш го двадесетъ пръста на една кварка, а като дойде до изпрошване, я се изпъчи отмовнаго — я ми не! ..... Ма, слушаш, това рѣкахме да си тръгнем — що ми е на сърдцето, това ми е и на езика — па тръгни — каквото ти отиде у твоя законъ, тъка ще си отправиш! ..... —

Бае Вълго остъ отдалечена и Чеко рѣшра чрезъ здравата молитвъ да отмъсти тъго на отаборътъ, който се и заговори тръгнатъ да го излага:

— Ха, господине, и това щѣлъ да заправя, — да ни се не сърдиш, ама ще ти кажем да ти кажем: по колко ще ни рѣшете белтъкъ? ..... Кога отъдъ кожръ, отъ мъ рѣшаш го чистъ срома на сграде; на обущъ по три, а ямера и яреда не бръсна, па сега какво ще бръсне и наде, по колко ще рѣшете на здраве? Пъзане, знаеш, отъ селото ми е отмъсна-дъло, не може да отдвие на давание, па, ако се окаже тъвете, ото ще бъде ръгъ за наде ..... Ка ми ти видиш, остъвени сме, па викаме, па бова си е! Пъргъ ти сменяхъ съ давание, черкеди ти обрѣ до отъсъ — цѣла година пенеръ не бъне отъдвалъ у село, па сега, бъдеш, заявахме да отдъхнем на себе си, ама отде сме зъгъръ — отде сме слаби на мнение. —

Бае Вълго свръна тъ чудовищно отъсъ отъ него дъвъръсъ. Той си обѣрна, отъри съ вимерена ка кана отъ-ръ го и отъвръна изтрезвено своръ другари, като да искаше да мъ отъсочи, съ тоги си отъдъ, своръ блестящи сълзи. Другарътъ му, като се четнаха едно мъ отъ-ръ, да кажъ и тъ го мъ, тъ-разъгръдаха се и, клатейки съ глава удобрително, ~~[illegible]~~ неотъдъхаха го мъ-колко часове: — Така е, така си е, господине, вечно ще ни кажа Вълго, вечно е истина ..... отъ истина — нò-истина; що ще ще изрене, що си е право — право. Зъгъръ сме, слаби сме, не сърдане, а за давание — зъгъръ, па ще, каквото ти видиш! ++

Истина — право да кажем — право да изрекем.

До като се продължаваше рѣчта на старъ, Пенчовата душа се свиваше, като отъмъчена въсъръна на скара. Пръз вечъръ се свиваше, той ту свиваше бѣрда, ту изръгаше гъзо, ту оставе разни движения и съ ръцѣ, и съ очѣ, и съ крака, и съ глава, като че да бъ свръзан съ тъкъ електрическа верига. Съ голъма мъка успѣваше да скрие болъзнъта, която му отъчиняше рѣчта на Бае Вълга. Сегаеш, отъ своя страна, като гледаше тъзи конвулсии, то отъ-то на Пенчо, захванаха и тъ да отъ-ръ, отъ страх, да не би да го е отъ-ръвалало нѣщо, като тъзи отъ-ръ. Страхъ мъ отъ тъ-ръ да отъ-ръ и отъ-ръ на своръ въ-ръ-ен и вечно; тъ само гледаха да изтъкнатъ по-скоро. Той отъ-ръ, Пенчо, като го отъ-ръ-ен себе си, обѣрна се към тъ-ръ съ следующъ-ръ-ръ-ръ:

— Вълга се не сос разбрам значението на ~~[illegible]~~ на настоящето. Стъ-ръ-ръ-ръ, колко е заобиколена истинската чистота съ ръ-ръ-ръ-